AGATIA GARKAROWA

Na křídlech pravdy

NA KŘÍDLECH PRAVDY

AGATIA GARKAROWA

Brno, 2026
Nakladatelství © SOLIS, 2026

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci,
v pořadí 181. eknihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.
Autor © AGATIA GARKAROWA
Obálka © AGATIA GARKAROWA
Ilustrace © Anežka Kocmanová
Korektura, redakce a sazba:
Martina Gomolvá, Michaela Nová,
Kristýna Tichá

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN

978-80-88568-60-5 EPUB, PDF i MOBI

Celý příběh je smyšlený.

ANOTACE

Miriam Thorntonová prchá z Washingtonu s jediným cílem: začít znovu a pohřbít minulost. Netuší, že jako vychovatelka dcer rodiny Shadowerů vstupuje přímo do epicentra mafiánského klanu, který se řídí vlastními zákony – a právě teď čelí smrtící konkurenci. Netuší ani to, že utekla jen proto, aby se vrátila ke kořenům vlastní minulosti.

Andrea Shadower cítí, že se kolem jeho rodiny stahuje smyčka. S příchodem Miriam je čím dál těžší skrývat rodinné tajemství, zatímco se Shadowerovi propadají hlouběji do světa intrik, přestřelek a nevyzpytatelných spojenectví. A Andrea sám se zaplétá do vztahu, který může být stejně nebezpečný jako válka o moc.

Kam až sahají hranice bezpečí? A co všechno je člověk ochotný riskovat, aby je ochránil?

Ďábla nikdy nezajímá jen polovina tvojí duše.

Vždycky ji bude chtít celou.

Tuto knihu věnuji dvěma lidem, kteří pro mě znamenají neskutečně moc.

Mámě. Díky za to, že jsi nejlepší maminka na světě, která tu pro mě vždycky je, když to potřebuju.

Hvězdáři. Díky za všechno. Život je hned krásnější, když vím, že tě v něm mám.

1.
ANDREA

Naše rodina nemá ve zvyku pohřbívat přátele a blízké do země. Odporuje to názorům, které jsme zdědili po předcích. Ale tohle je něco jiného. Příbuzní Jamese Mandyho nechtěli slyšet o zpopelnění jeho těla ani slovo. Vždycky pro nás byli jako rodina – pracovali pro nás, žili pod stejnou střechou nebo tvořili důležitou součást našich kontaktů rozšířených po celém světě. Špehové, zvědi, informátoři, poradci a jiní kumpáni.

Právě díky takovým kontaktům je mnohem jednodušší zamaskovat několik závažnějších přestupků proti zákonu nebo jeho drobný porušení. A když na to přijde, tak vraždu.

Jamesovi Mandymu bylo jen dvacet osm, když ho zabili. Byl to Sebastianův nejlepší a nejvěrnější přítel. Ti dva se znali od šesti let. James nastoupil do naší rodiny jako jeho ochránce, a i když měli krušný začátky, časem se z nich stali přátelé a společníci, kteří se chránili navzájem.

Až doteď.

Pozorně se rozhlédnu po okolí.

Nacházíme se na rozkvetlé zahradě plné květin, keřů a okrasných stromků, o které pečuje víc matka než zahradníci. Proto to tady vypadá spíš jako v království. Proto ho chtěli pohřbít tady.

Zahledím se na rakev přesně ve chvíli, kdy ji začnou spouštět do jámy vykopané pod třemi obrovskými vrbami jen pár metrů od míst, kde je pohřbený náš dědeček. Jamesova matka se poslední dny

nezajímala o nic jiného než o smrt syna. Jeho pohřeb jsme museli zařídit my.

Úkosem se zadívám na svého bratra. Stojí na opačné straně s rukama spojenýma za zády a pohled nepřítomně upírá na tmavě hnědou rakev mizející v zemi. Vypadá zničeně, unaveně a zlomeně. Podle temných kruhů pod očima nespal už několik dní. Věřím tomu, že v nejbližší době se na tom nic nezmění.

Nemyslím si, že to dovedu pochopit. Možná by to šlo, kdyby zemřel můj ochránce. Ale ačkoliv je lítost na místě, nedokážu se ubránit myšlenkám na to, že naše rodina je v prdeli a my pohřbíváme víc a víc lidí.

Zamračeně vyhledám pohledem svého otce. Má na sobě černý a dokonale nažehlený smoking, bílou košili a temně rudou kravatu. Tmavě hnědé vlasy jsou úhledně sčesané dozadu a ve světle modrých očích se odráží smutek a účast.

Konečně se střetneme pohledy a on sotva znatelně zavrtí hlavou. Vidím na něm, že je myšlenkami jinde. U ochrany, která selhala, lidí, kteří umřeli, a průserů, které budeme muset řešit. U té přestřelky.

Když rodinný kněz dokončí svůj smuteční projev, přeruším tu vzdálenost, která mě dělí od Sebastiana, a silně mu stisknu rameno na znamení tiché podpory a zároveň varování.

Otec rozkázal, aby Sebastian nikdy nezůstával o samotě, aby se neutápěl v truchlení. A abychom mu vymlátili z hlavy ty nesmysly o tom, že z rodinného podniku odejde a bude se živit *poctivě*.

Ironicky se zašklebím. Poctivost jsem pohřbil s prvním chlápkem, kterého jsem zahrabal do země po tom, co jsem mu prostřelil hlavu. Poctivost je výsměch naší rodiny. Je to něco, co jsem rozšlápl na cestě za zločinem.

Nikdo z nás nemůže z práce odejít ani na jeden den, možná s výjimkou dovolené, která častěji propadne, než aby vyšla. Lidi jako my musí být vždy na příjmu, vždy dokonale připravení jednat, ať se děje cokoliv, a vždy připravení na každou situaci, která se může podělat.

Od vlastních životů si dovolenou vzít nemůžeme. A on to jednou pochopí.

„Andreo?“

Trhnu sebou a otočím se. Nestojí vedle mě nikdo jiný než Yusuf. A tváří se pekelně naštvaně.

„Co je?“

Yusuf trhne hlavou k východu ze zahrady. „Venku stojí nějakej novinář. A má dost všetečný otázky o Jamesovi. A o vaší rodině.“

Zatraceně, zanadávám v duchu a prohrábnu si prsty vlasy. Zatímco kněz pokračuje v tom svým hartusení o poslední cestě na druhý břeh, já si v hlavě skládám jednotlivý dílky skládačky dohromady. Pamatuju si na jednoho novináře, který se až nepřirozeně moc zajímal o naši rodinu sotva před třemi týdny. Pochybuju, že tohle je jiný.

Přesně tohle potřebujeme. Zasraná média a ty jejich nosy, který nacpou všude. Proč jim nikdy nedojde, že přesně tohle je důvod, proč vždycky skončí pod drnem?

Znovu vyhledám očima otce a kývnu na něj. Je u mě během mrknutí oka a už dopředu je mu jasné, že je na světě další průser.

Vylíčím mu problém a sleduju, jak se mu vztekem roztahuje chřípí. Otočí se k odchodu a já spolu s ním. Sotva se mi ale podaří udělat jediný krok, když mi někdo předloktí sevře do kleští a zarazí mě na místě.

„To si děláš prdel?“ zavrčí Sebastian a hledí na mě nateklýma nevěřícíma očima temně šedé barvy. „Ty jdeš pryč? Vy oba? Vždyť jsme *na pohřbu*!“

Vymaním se z jeho sevření. „Není to poprvý, co jsem na pohřbu, a rozhodně to není poprvý, co jsem vykopával do země díru, abych do ní pohřbil člověka. Ale asi zapomínáš na to, že jsme až po krk ve sračkách, a ty to za nás určitě nevyřešíš,“ dodám.

Když nic neříká a dál na mě vztekle zírá, nakloním hlavu na stranu a mrazivě odseknu: „Chceš, abychom se Rayovi pomstili za to, že ho zabil? Tak mě nechej pracovat a zapoj se, sakra.“

Očividně dost mrazivě na to, aby uhnul pohledem jinam, a já měl konečně volnou cestu.

Jen ať mě nenávidí. Aspoň se konečně probere a zjistí, že nežije v pohádce.

„Vymyká se to kontrole," prohlásí otec o několik hodin později, když se sejdeme v pracovně zahalené do šedivého oblaku z jeho doutníku. Před ním leží zpráva od našeho zvěda. „Jedna věc je, když umřel James, ale poslední, co potřebujeme, je, aby tady čmuchal zasranej novinář."

Zamračeně si promnu bradu. „Co budeme dělat, pokud bude dál šířit, že za tím stojíme my? Nevypadal, že by si to nechal rozmluvit."

Otec se nabubřele uchechtne a hodí do sebe zbytek whisky. Oči má zakalené, ale stále bystré. „Zbavíme se ho, co jinýho? Nemůžeme ohrozit rodinu – ani náš podnik. Ten, kdo čmuchá jednou, bude čmuchat pořád."

„Měli bychom mu dát jasnou výstrahu," nadhodím. „Takovou, po který bude radši po zbytek života sedět doma u kafíčka a čumět na telenovely."

„Radši bych se ho zbavil rovnou, Andreo. Zbavil se ho a soustředil se na důležitější věci. Jako třeba najít ty hajzly, co jdou proti nám. Tenhle už dostal varování dost."

„Pokud ho zabijeme, jenom tím přitáhneme pozornost," namítnu a nadzvednu obočí. „Můžeme udělat obojí. Vyděsit ho k smrti tolik, aby ho už ani nenapadlo vůbec říct naše jméno nahlas, a hledat lidi, co zabili Jamese."

„Nevím..."

„K čemu máš poradce, když si nenecháš *poradit*?" vyjedu na něj a vztekle třísknu rukou do stolu tak silně, až se skleničky rozestavěné na jeho okraji otřesou.

Propichuje mě vražedným pohledem a kouř z doutníku v jeho ruce ve vzduchu vytváří krkolomné obrazce. Nakonec se sarkasticky zašklebí. „A co bys teda udělal ty, *consigliere*?"

Nevšímám si haldy té ironie, která by mě zvládla zahrabat pod zem, a přisunu k sobě papíry od Johna, mého informátora. Každý můj informátor se jmenuje John. Čím jsou nahraditelnější, tím líp. Takhle nemusím přemýšlet nad tím, že mají nějaké svoje jméno, které se vztahuje k jejich životům.

Martín Gonzáles, novinář, věk 37 let, původem ze Španělska. Manžel mzdové účetní v korporátní firmě. Oba se sem přestěhovali rok poté, co se jim narodila dcera.

Ve spisu je hromada informací. A přesto nic víc nepotřebuju.

Zlomyslně se usměju a s bohorovným klidem odsunu spis zpátky k otci, který mě pozoruje, jako kdyby mě chtěl napíchnout na rožeň. Ale srát ho patří vyloženě k mým vymoženostem.

„Tak co?“ vyštěkne netrpělivě.

Popadnu skleněnou karafu s prvotřídním karibským rumem a nepřestávám se usmívat jako šílenec. „Dej mi dva nebo tři dny, a je po problému. To ti můžu zaručit.“

Život mě naučil, že každý má někde nastavenou hranici.

Filipe se natáhne po kousku papíru a zašklebí se na něj. „Emilia Gonzáles Perez. To je ta kočka, kterou mám čapnout?“

Protočím panenky, vrazím mu do ruky fotografii baculaté tvářičky s jasně modrýma očima a blonďatými vlasy a otevřu účetní knihy restaurace. Nemám na to celý den.

„Je jí šest, tak zklidni hormon, ty kanče. Počkej na ni před školou a nalákej ji do auta, způsob nechám na tobě. Pak ji odvez do vily, kde se o ni někdo postará. Ať nevidí tvůj ksicht ani ksicht toho druhýho, jasný? Jenom dokud se nezbavíme tý krysy,“ dodám, myšlenkami už někde úplně jinde. Už jsem řešil horší průsery. Tohle je situace, která se dá zvládnout levou zadní. Ale nemusím si s tím nutně špinit ruce sám.

Nechat to na někom jiném je ideální. Budu o tom vědět co nejmíň.

„Kámo, proč ho prostě neodstraníme?“ povzdychne si Filipe a promne si zátylek.

„Nechali bychom za ním vdovu, která by mohla mít otázky taky. Navíc nevíme, jestli nemá něco připravený přesně pro tyhle případy," dodám zamyšleně a kývnu na něj. „Už běž. Mám práci."

Tentokrát je to Filipe, kdo protočí oči, a cestou z pracovny si nespokojeně bručí pod vousy.

Večer se Samuelem probíráme nejrůznější politické novinky ve světě a neshody v účetní knize za poslední měsíc, když do obývacího pokoje vletí matka. Dveře se za ní hlasitě zabouchnou a už *to* signalizuje, že ať už se stalo cokoliv, naši matku to rozhodně nepotěšilo. Každý člověk bez sebevražedných tendencí by měl ve svým vlastním zájmu najít co nejrychlejší cestu pryč.

V tomhle baráku prostě není chvilku klid.

Když se zastaví před námi a založí si ruce na prsou, oba se připravujeme na nejhorší a chystáme se postavit na nohy a vyklidit pole. Jenomže vtom si všimnu třech nenápadných postav provinile stojících na prahu místnosti. Vidět je takhle pohromadě nikdy nevěstí nic dobrýho.

Naše sestřičky. Aisha, Myra a Evelyn.

Znovu stočím pohled k matce. Má na sobě dlouhé, brčálově zelené pracovní šaty a černou mikinu. Ta kombinace vypadá jako pěst na oko, ale při pohledu na ni radši držím hubu. Tváří se vražedně. Ženy v naší rodině se musí vždycky brát smrtelně vážně. Spousta lidí, která si myslela, že jsou slabé články rodiny, pravdu zjistila příliš pozdě.

Máma vypadá jako miniaturní sopka, která se chystá explodovat. Té, která ji přivedla do tohohle stavu, musím poblahopřát.

Samuel se opře do čalouněného křesla u krbu a odloží mobil na konferenční stolek, na němž se už kupí tři hromady nejrůznějších časopisů, magazínů, příruček a knih spolu s prázdnými obaly od sušenek Worries. Nejspíš si tu chce otevřít vetešnictví. Podle něj se pořádek přeceňuje. V naší rodině je největší prase právě on.

„Co se děje?"

„To by ses měl zeptat svých sester, Same!“ prohodí matka načepýřeně a s nesmlouvavým pohledem kývne hlavou směrem k nim. Jediná odvážná z těch tří udělá pět kroků dopředu a neohroženě se mi posadí na klín.

Aisha. *Typické*.

„Já za to nemůžu, Andreo. Myra mi tu knihu ukradla. Říkala jsem jí, že co je moje, je moje, ale ona neposlouchala! Tak jsem po ní hodila tu švestkovou limonádu, kterou měla na stole už druhej den. Kdyby neuhnula, vůbec bychom se teď nemuseli všichni hádat!“ prohlásí tvrdohlavě a usměje se, evidentně neskutečně spokojená se svým dílem.

O co skutečně jde, pochopím až ve chvíli, kdy do hovoru znovu vstoupí matka.

„Tu zeď si sama znovu vymaluješ, Aisho. Takové chování v domě nestrpím. Překračujete všechny stanovené meze. Absolutně nechápu, proč je nemůžete aspoň trochu hlídat, Andreo!“ odfrkne si a vzpurně zavrtí hlavou.

Ach, samozřejmě, co by to bylo za hádku, kdyby obvinění nakonec nehodila na mě?

„Možná proto, že já mám na starosti vlastní podnik, rodinný podnik a každý týden minimálně pár nebožtíků k tomu.“

Evelyn nakloní hlavu na stranu. „Kdo je to nebožtík?“

„Sam říkal, že ten, co už čichá ke kytičkám zespoda,“ objasní Myra.

„A to jde? Můžu to taky zkusit?“

Aisha se tvrdohlavě zamračí s očima namířenýma na matku, s cílem vyhrát vlastní válku. „Andrea říká, že tě musíme pořád udržovat ve stejné teplotě.“

Do prdele.

„Zrádkyně!“ zasyčím na ni koutkem úst. Samuel vedle se dusí smíchy.

„Andreo?“

„Slyšelas matku, Aisho. Ať jsi s tou zdí provedla cokoli, spravíš to. Jasný?“

„Není to *moje* zeď!“

„Ale bydlíš v *tomhle* baráku,“ upřesním vesele. „Až ti bude patřit, tak to bude jiná.“

„Nebude mi patřit, proto až já budu dospělá, odstěhuju se na druhý konec světa!“ zabrblá Aisha vztekle.

Taky možnost.

Pokrčím rameny, když sleduju, jak dunivě odpochoduje z místnosti a zbývající potížistky se za ní táhnou jako stín.

Matka ovšem zůstane stát na místě. Bouře rozhodně není zažehnána. Podle výrazu v očích to bude mít dohru. A nepletu se.

„Už jsem se vlastně dávno rozhodla. Tohle mě jen utvrdilo v tom, že změna zavedeného režimu je správné rozhodnutí. Ty tři potřebují někoho, kdo je bude hlídat dvacet čtyři hodin denně sedm dní v týdnu. Samueli, zavolej Annu. Ať za mnou přijde do otcovy pracovny. Pomůže mi s inzerátem.“

„Inzerátem? Inzerátem na co?“

Ona se však jen tajemně usměje a s tímhle úsměvem tiše odkráčí z místnosti.

2.
MIRIAM

„Dávej sakra pozor, děvče!“ zařve za mnou zmateně postarší muž, kterého se mi před pár vteřinami téměř podařilo srazit k zemi. Neobtěžuju se s omluvou, vyhnu se dalším chodcům čekajícím na přechodu a přeběhnu silnici nehledě na projíždějící auta i jasně červenou barvu na semaforu.

Jindy bych se zastavila, ale dnes ne. Dnes pro mě pravidla a zákony představují jen matnou vzpomínku něčeho, co bych měla znát, ale rozum mi obestírá děsivá, neprostupná mlha a já stěží dokážu myslet. Nutím nohy do běhu, do nějakého pohybu, protože kdybych se byť jen na okamžik zastavila, nebyla bych schopná se podruhé rozběhnout. Zůstala bych stát na místě. A to si já nemůžu dovolit.

Ne teď.

Dvacet metrů přede mnou je zastávka, k níž právě přijíždí žlutě zbarvený autobus. Přimhouřím oči, abych viděla na modré světélkující číslo.

18.

S úlevou si oddechnu a přitisknu si roztržený kabát těsněji k tělu. Tou největší rychlostí, které jsem v tuhle chvíli schopná, překonám vzdálenost, která mě dělí od autobusu, a dřív, než se dveře stihnou zavřít, do něj naskočím.

Nohy se mi třesou přetrvávajícím zděšením a úlevou, ale jdu dál ve snaze zbytečně nepřitáhnout něčí pozornost.

Usadím se na první volné sedadlo. Zhroutím se k oknu a svírám kabát oběma rukama, jako kdyby to bylo záchranné lano. Uvědomuju

si, že na mě ostatní spolucestující podezřívavě a nesouhlasně zírají a ani trochu se to nepokoušejí skrýt. Musím vypadat příšerně.

Zpocená, ubrečená a k smrti vyděšená holka zoufale lapající po dechu. Terno.

Když k tomu připočtu fakt, že mám oblečení roztržené a poprvé v životě jedu načerno, opravdu jim musím připadat jako blázen. Ale na tom mi už nezáleží. Jediné, co chci, je dostat se co nejrychleji domů. Jediné, co doopravdy chci, je dostat se pryč z tohohle pekla.

Autobus se trhavými pohyby rozjede a už za chvíli se ocitneme poblíž náměstí. Pouliční lampy vydávají příjemnou zlatavou záři a osvětlují budovy nákupních center a malých obchůdků. Nepřítomně pozoruju stromy, které míjíme, a počítám.

8, 15, 20, 49… Je to snadné. Čísla nikdy nebyla komplikovaná. Může se stát cokoliv, ale jejich počet ani význam se nikdy nezmění. Je to jen matematika.

Stůj klidně, nebo přísahám, že to nedopadne dobře.

Ne, ne, ne, opakuju si v hlavě pořád dokola a odmítám ty vzpomínky přijmout. Jsou skryté za oponou a já vím, že pokud ji odhrnu, už nikdy nebudu schopná ji zase zatáhnout zpátky. Stanou se mými trvalými společníky. A právě teď si nepřeju nic jiného než zapomenout na celý svět.

„*Zastávka Mains. Prosím, vystupte. Konečná stanice.“*

Trhnu sebou a odkašlu si. V krku mám sucho, po celém těle mi naskakuje husí kůže, oblečení mě zahřát nedokáže a svůj nejoblíbenější šátek jsem nechala *tam.*

„Promiňte, slečno,“ osloví mě opatrně nějaká maličká stařenka v tlustém vlněném svetru a s čepicí zaraženou hluboko do čela. Nemůžu si nevšimnout toho, že se ke mně chová jako ke zdivočelému zvířeti, které může jedním neopatrným a prudkým pohybem vyplašit. „Vystupujete? Je to poslední zastávka.“

Rozhlédnu se kolem. Většina lidí už dávno vystoupila. Autobus je prázdný. Až na mě.

Teprve teď si opožděně uvědomím, že jsem se před třemi zastávkami, Bůh ví proč, zvedla ze sedadla, postavila se do uličky a stála tam s pohledem zabodnutým do zablácené podlahy nejméně pět minut jako idiot.

Mlčky přikývnu.

I takový pohyb je pro mě jako maraton a bolí mě každá část mého těla, ale ze všech sil se snažím vydržet na nohou. A když se odvážím a pohlédnu té staré paní do očí, najednou ucítím obrovskou vděčnost – přijde zcela nečekaně, jako vlna, jež vás smete z moře zpátky na pevninu. Necítím ale vděčnost za to, že mě včas probudila, ale za to, že na tomhle světě ještě existuje někdo nezkažený a nezvrácený, ochotný podat pomocnou ruku člověku v nouzi. Je dobré vědět, že bez ohledu na to, co se vám stane, takoví lidé stále ještě existují. Nepřestanou žít jen proto, že váš svět se rozpadl na kusy.

„Děkuju vám!“

Ještě jednou se na ni ohlédnu a vyskočím na chodník, aniž bych se obtěžovala použít schůdky. Náraz na beton mě skoro vyvede z rovnováhy, ale otřepu se a rychle pokračuju v chůzi dál.

Kdybych se ohlédla, všimla bych si smutného pohledu stařenky, která se na mě stále dívá z pochmurné vlhké uličky.

Ale já se neohlédnu. Ode dneška se nebudu ohlížet za ničím.

Procházím kolem malých, starodávně vyhlížejících domů. Všude kolem rostou husté stromy a jak se cesta pomalu zvedá do strmého kopce, stále zřetelněji slyším hlasité dunění místní rockové kapely Zlomení. Jejich název mě zaujal už tehdy, ale teď v něm vidím něco na způsob předpovědi.

Kdybych nebyla pitomá, nezůstala bych tam déle, než jsem měla původně v plánu. Kdybych nebyla pitomá, nic z toho by se nestalo. Ale hádám, že rozum si člověk nevybírá.

No tak, ukaž se mi!

Ona je nesmělá, Brade. Pusť mě k tomu.

Konečně doběhnu k našemu domu, plíce v jednom ohni. Přestože mě píchá v bocích a do očí se mi tlačí slzy, mám nepříjemný pocit, že utíkat budu už celý život a nikdy se nezastavím.

Otřu si oči rukávem kabátu a současně v něm zašátrám po klíčích od vchodových dveří.

Po několika neúspěšných pokusech vrazím klíč do zámku. Na okamžik nebo dva mě přepadne pocit, že mě někdo sleduje, ale jenom nad tou paranoidní myšlenkou zavrtím hlavou a vběhnu do domu.

Automaticky vkročím první do kuchyně v domnění, že bude na lednici připíchnutý vzkaz od otce. Nepletu se.

Jsem v hospodě. Přijdu později, nečekej na mě. Udělej večeři!

Jo, protože ty ji nikdy nezvládneš udělat sám. Chlastat a pak sníst všechno jídlo, co najdeš v ledničce, je jednodušší než pohnout rukama.

Povzdechnu si. *To je dobře,* snažím se přesvědčit samu sebe. *Kdyby tu byl, věci by se maximálně tak zkomplikovaly. Takhle mě aspoň nikdo nezastaví.*

Vyběhnu po schodech do pokoje, během mrknutí oka ze sebe strhnu vlhké oblečení i kabát, stáhnu ze sebe spodní prádlo a vletím do koupelny. V uších mi vytrvale hučí. Jako obvykle musím chvíli počkat, než začne vůbec téct nějaká voda, a potom už mě zaplaví horký proud. Uklidňující, teplý a neklamný.

Několikrát si prohrábnu prsty vlasy a nechám vodu volně proudit po celém těle. Nechávám ze sebe smýt špínu, stud a nenávist.

Na minulosti nezáleží.

To mi dal Bůh najevo možná až příliš krutým způsobem.

Vím přesně, co teď musím udělat. Odvahu k tomu jsem ale sbírala až moc dlouho.

3.
MIRIAM

Sotva znovu vkročím do svého pokoje, zastavím se na prahu místnosti a vše si naposledy důkladně prohlížím.

Není moc velký. Naše rodina nikdy neměla dost peněz ani na to, aby dokázala včas splatit všechny účty, a většinou jsme za to mohli děkovat otci. Jednou jsem mu to i řekla a nedopadlo to moc dobře. Zlomená ruka se hojí měsíce.

Žaluzie, které dříve zakrývaly výhled z popraskaného a rozpadajícího se okna, leží na zemi už dva měsíce. Po koberci se povalují barevné papírky s poznámkami. Vedle pracovního stolku je obrovská skvrna od rozlitého čaje – důsledek neustále se měnící nálady mého otce. Učebnice mám na dvou hromádkách hned u notebooku, postel se zeleným povlečením je úhledně ustlaná. Jediný plyšák, kterého jsem kdy vlastnila, tygr Hope, stojí v čele postele a dívá se na mě vyčítavýma, černožlutýma očima divoké kočky.

Skříň na oblečení zůstala otevřená od rána. Do zrcadla se nedívám. Místo toho zamířím ke skříni, ze které vytáhnu velkou cestovní krosnu. Na okamžik nad ní zůstanu stát a přemýšlím, jestli dělám dobře. Ale jediná vzpomínka na to, co se stalo, mě neodvratně přesvědčí, že ano. Proto hodím krosnu na postel a znovu se obrátím ke skříni.

Postupuju systematicky. Na dno krosny naházím veškeré spodní prádlo, které se mi ve spěchu podaří najít, na ně naházím oblečení a z koupelny si přinesu malou taštičku s kosmetikou. Nemusím

pospíchat, protože otec se ještě minimálně dvě hodiny nevrátí, ale udělala bych velkou chybu, kdybych na to spoléhala.

Z nočního stolku popadnu fotografii mě a babičky, jak stojíme na fotbalovém hřišti poblíž naší čtvrti, s těmi trapnými obrácenými kšiltovkami s logem mužstva. Z postele strhnu přehoz a opatrně do něj fotku zabalím. Na pravou stranu krosny zastrčím knihu *Obraz Doriana Graye* a Hope položím na samý vrch. Potom zpod postele vytáhnu malou oškubanou peněženku a plechovku od Coly. V peněžence mám všechny potřebné doklady. A v plechovce…

Pousměju se. Pět let. Pět let usilovné práce a dřiny v nejrůznějších restauracích, hospodách a výčepech se konečně ukázalo jako užitečná věc. Našetřila jsem si skoro tři a půl tisíce dolarů. Tolik peněz, které jsem musela pečlivě skrývat a opatrovat, poněvadž moje instinktivní a podezřívavá část tušila, že to jednoho dne nedopadne dobře a já budu muset přistoupit k útěku.

Teď ty peníze představují mou jedinou cestu ven.

Pomyslím na školu. Začala jsem studovat neplánovaně o rok dřív, takže jsem se také dostala do doplňkového studia o něco dříve. Nemusela jsem v něm pokračovat, to jen já chtěla co nejvyšší možný vzdělání. To *já* kdysi dávno chtěla stoupat vysoko, a ne se jen držet země jako náměsíčná. Teď to musím zahodit, jako kdyby nikdy o nic nešlo.

Co si profesoři pomyslí? Co si pomyslí lidé, kteří do mě vkládali své naděje?

Na tom teď nezáleží, řeknu si v duchu. Pokud začnu přemýšlet, začnu zároveň s tím hledat důvody, proč zůstat.

Musím uznat, že výhodou toho všeho je, že se v mém ročníku nenajde nikdo, koho bych mohla s jistotou prohlásit za přítele. Nenajde se tu nikdo, kdo by pro mě znamenal tolik, že by mě to donutilo zůstat. Ve Washingtonu mě nedrží vůbec nic. Už i touha nevzdat se a vydržet až do konce zmizela.

Ano, je to výhoda. Když nemáte přátele, nemusíte se složitě loučit a vysvětlovat, že prostě déle nevydržíte žít takovým způsobem, který vám den za dnem ubírá čím dál tím větší kus vás samých.

Hned po škole následují myšlenky na rodinu. Na to, co z ní zbylo. Tady už dávno neexistuje žádné rodinné pouto. Možná ani na počátku nebylo. Otec cholerický opilec, který nás mohl dávno zachránit před chudobou, kdyby si nenechával peníze pro sebe a své imaginární přátele – a matka, která je teď někde v Turecku, kde se pokouší vydělat co nejvíce peněz na záchranu našeho domu. Alespoň to tvrdí v e-mailech a telefonátech, kterých je pomálu. Neukázala se tu ale už víc než tři a půl roku. Prošvihla moje čtvery narozeniny.

Věci jdou do háje, ale ona tu jako obvykle není, aby pomohla.

Založila si v Turecku nový život – a i když tvrdí, že ji nepustí na dovolenou do Ameriky, protože mají pořád moc zakázek, je to lež. Otec mi před rokem řekl, že si v Istanbulu našla přítele. Říkal, že nemá v plánu vrátit se domů a že jakákoliv moje naděje na to, že se to kdy stane, je úplně zbytečná.

A nejhorší ze všeho je, že já o tom tvrzení nikdy ani nezapochybovala. Ne, jen jsem ho přijala, jako spoustu jiných věcí v životě. Zeptala jsem se jí na to jen dvakrát. Poprvé odvedla téma rozhovoru jinam. Podruhé neřekla nic, ale zároveň mi tím prozradila všechno. A nikdy nezapomenu na okamžik před dvěma roky, kdy jsem jí ve slabé chvilce po hádce s tátou volala s prosbou, aby přijela aspoň na moje narozeniny. Nic jiného jsem nechtěla, jen ji v ten den vidět …

Telefon vyzvání už potřetí a stejně jako ve dvou předešlých případech, ani tentokrát to nikdo na druhé straně nebere. Stojím u okna, nakukuju ven přes omšelé záclony a snažím se nekřivit obličej pokaždé, když mi pravým bokem projede zášleh bolesti nesrovnatelně horší než včera večer, kdy do mě táta strčil tak silně, že jsem zakopla o konferenční stolek a svalila se přímo na jeho ostré hrany.

Nemysli na to. Nepřehrávej si to v hlavě. Místo toho znovu zavolej.

Udělám to. A zase to vyzvání. Jenomže tentokrát to máma po minutě a půl zvedne.

„Co se děje, zlato?“ zeptá se. Zní unaveně, odtažitě a zaneprázdněně. Nedivím se. Zatímco ve Washingtonu je teprve jedna odpoledne, v Istanbulu jim odbila osmá hodina večerní. Což je čas, kdy si máma vaří čaj, převléká se do pyžama a zapíná zpravodajství.

Nebo tohle přinejmenším dělala před lety. Teď už ji neznám. Karikatury na krabičkách od mléka bych dovedla popsat líp.

„Chtěla jsem s tebou jen mluvit,“ odpovím nalomeně a zařeknu se, že o té včerejší nehodě jí říkat nebudu. Nikdy to nedělám. Už ne. „Nikdy mi nevoláš. Chybí mi si s tebou povídat. A taky…“

„Taky co?“

Zhluboka se nadechnu, zatnu nehty do zraněného boku a dovolím si doufat.

„Za chvilku mám narozeniny. Opravdu moc bych stála o to, abys tento rok přijela. Nemusíš tu ani být celý víkend, stačí jeden den, mami. Chci je s tebou oslavit. To je přece normální, ne?“

Na druhé straně je ticho. Cítím ho až v kostech a dobře vím, co znamená. Jen jsem nepřestávala doufat, že tentokrát to bude jinak.

„Zlato,“ začne opatrně máma a slyším, jak v dálce slabě hraje hudba. „Já tomu rozumím. A samozřejmě bych přijela moc ráda, to mi věř, nezapomněla jsem na ně. Chybíš mi. Ale nemůžu se trhnout, ne teď. Mám na starosti nové projekty a někteří mí nadřízení na ně hodně spěchají. Nedává mi to teď zrovna možnost lítat po světě.“

„Nelítala bys přece po světě,“ upozorním ji netrpělivě a sama cítím ten osten v hlase. „Letěla bys domů. Já v tom teda vidím solidní rozdíl.“

„Jenže mí zaměstnavatelé ne, Miriam.“

„Možná by ses prostě mohla vrátit domů úplně,“ navrhnu ironicky a pustím záclonu. Teď už není moc co ztratit. „Byla bys zase s námi.

Jasně, s tátou to není vždycky úplná výhra, ale vydělala jsi přece víc než dost peněz na to, abychom dali dům krásně do pořádku a měli se dobře. Už tam nemusíš zůstávat.“

Jenže i když řeknu tohle, slyším zase stejné argumenty. Jen neslyším ty opravdové. Neslyším od ní, že se nechce k otci vrátit, protože jen z té představy se jí zvedá žaludek. Neslyším od ní, že si zamilovala život v blahobytu v teplých krajích. Neslyším, že už má v Turecku svůj život, ve kterém chce zůstat víc než v tom, který tehdy ve spěchu opustila.

I když hovor skončí a já prázdně zírám z okna dál, hlavou mi nepřestávají poletovat všechna ta slova, která mohla říct, ale neřekla. Ta pravdivá.

Namáhavě polknu a s roztřesenýma rukama zapnu notebook. Načte se během několika vteřin a já děkuju všem svatým za to, že máme aspoň přístup na internet.

Platím ho já, to bude tím.

První si vyhledám nově založenou společnost RLB – *rychle, levně, bezproblémově.* Zatímco jiní se z místa na místo dopravují auty, letadly, vlaky nebo loděmi, existují i tací, kteří zvolí pomalejší, ale v několika případech i výhodnější dopravní prostředky – autobusy.

Zamyslím se, než do vyhledávače napíšu název města. Musím odtud zmizet co nejdál. A napadá mě kam.

Posadím se na kraj pohovky a popadnu do ruky hrnek s čajem. Sotva si okraj přiložím ke rtům, babička výhružně pleskne rukou do vzduchu a pohrozí mi prstem.

„Sedni si normálně, Miriam, s takovou leda spadneš.“

Potlačím povzdech, sesunu se na pohovku a složím si nohy pod sebou. Když delší dobu nic neříká, zvědavě se k ní nakloním a bez ostychu jí koukám přes rameno. Je to soubor několika fotek. Kaňony, kaktusy, hory v pozadí, nádherné ulice lemované palmami a domy bohatšími, než si dovedu představit.

„Na co se to koukáš, babi?“

Trhne sebou a smutně se pousměje. Přisune se blíž ke mně, abychom se na fotky mohly dívat společně. „Dívám se na vzpomínky, zlatíčko. Někdy není od věci si je projít. Vzpomínky jsou to jediné, co se nemění ani po letech.“

Pokrčím rameny a usrknu si čaje. Jediné, co poznám, je to, že fotky jsou staršího data. „A kde je to focené?“

„Ve Phoenixu,“ odpoví a přejede bříšky prstů po fotce, kde je zachycená poblíž nějakého kaňonu. „Phoenix je krásné město, zlato. Jednou bych se tam chtěla zase vrátit. Kdyby to šlo.“

Zamyslím se nad tím. Ta myšlenka mě nadchne během vteřiny. Nedá to moc práce. „A proč to neuděláš? Mohli bychom se tam přestěhovat všichni! Určitě by to bylo lepší než Washington.“

„A co není *lepší než Washington?“ zasměje se babička a z legrace mi prohrábne vlasy, až mám co dělat, aby mi čaj nevyšplíchl ven. Jsem z toho tak nadšená, že si příliš pozdě všimnu změny v její tváři.

Až moc pozdě si všimnu toho smutku.

„Možná jednoho dne. Až se věci trochu zjednoduší. Za pár let mi to připomeň, broučku.“

„Co když na to ale zapomenu, když to bude až za několik let?“

Chvilka ticha. „Myslím, že jedna z nás si vzpomene určitě.“

Vzpomněla jsem si, babičko. Samozřejmě, že jsem si vzpomněla.

Zjistím si, že z Washingtonu do Phoenixu je to necelých dva tisíce tři sta mil a odhadovaná délka jízdy je čtyřicet osm hodin. Autobusy společnosti RLB vyjíždějí každý čtvrtý den a shodou okolností i dnes. Podívám se na hodiny šikmo visící na protější stěně pokoje. Doba odjezdu je za dvě hodiny.

To mi dává naštěstí dost času se připravit a ještě se porozhlédnout po nabídkách práce, kterou si ihned po příjezdu musím co nejdříve najít, abych měla z čeho žít a neskončila jako bezdomovec.

I když, cokoliv by bylo mnohem lepší než tohle, pomyslím si.

Přehodím přes sebe tlustou červenou deku a přibližně dvacet minut pátrám a bloumám po nabídkách na pomocnou kuchařku, servírku a pokojskou. Dávám si přitom pozor na to, aby se mi zobrazovaly pouze inzeráty starší maximálně dva týdny. Pokouším se najít něco, na co mám buďto znalosti, nebo alespoň talent. Být servírkou sice není úplně nejlehčí povolání na světě, ale mám v něm už spoustu praxe a na začátek by to nemuselo být špatné. Ne že bych měla nějak zvlášť široký okruh možností.

Překvapivě rychle najdu zajímavou nabídku se slušným platem ve Phoenixu, stáří inzerátu je přitom jen pět dní.

Rychle popadnu z nočního stolku mobil a naťukám jednotlivá čísla na klávesnici. Zazvoní to pětkrát, načež to konečně zvedne nějaká žena s hlubokým chraplákem, ze kterého se mi zježí vlasy na hlavě. Ani nechci vědět, kolik cigaret musí denně vykouřit.

„Restaurace Sunny Eve, u telefonu Elena."

„Dobrý den," vyhrknu o překot a ze všech sil udržuju svůj hlas pokud možno na co nejklidnější rovině. Jako kdyby mi nešlo o všechno. Jako kdyby na tom, zda stihnu autobus, který za hodinu a půl odjíždí, nezávisel můj život a jakákoliv šance na svobodu. „Jmenuji se Miriam Thorntonová. Volám ohledně vašeho inzerátu na práci servírky. Pokud je to místo stále ještě volné, měla bych zájem."

„Ale, drahoušku," ozve se chrapot a žena na druhé straně spojení zakašle. V pozadí jsou slyšet zvýšené hlasy a třískání hrnců. „To místo je už tři dny obsazené. Je mi líto."

„Aha," hlesnu nešťastně a zoufale si rukou prohrábnu vlasy. Mám nutkavou chuť vytrhat si je z hlavy. Do spánků se mi zabodávají jehličky bolesti a veškerá odvaha, která zaplavovala můj mozek posledních třicet minut, pomalu mizí z dohledu.

Omluvím se, ukončím hovor, praštím s mobilem o tvrdou dřevěnou desku stolu a složím hlavu do dlaní. A to tahle nabídka vypadala tak dobře, navíc s poměrně slušným platem, díky kterému bych si mohla dovolit nějaký maličký a skromný byt na kraji města a jídlo na každý den. Nemohla bych zbytečně utrácet, ale to by mi

nijak výrazně nevadilo. V případě, že bych odtamtud musela urychleně zmizet, bych si stejně nemohla dovolit žádný velký majetek.

Povzdechnu si a znovu najedu na hlavní stránku. Zadám do vyhledávače ty samé požadavky pouze s tím rozdílem, že rozšířím oblast hledání a chystám se stránku načíst, když vtom mi pohled padne doprava na nejrůznější reklamy. Potraviny za levné ceny, opravy automobilových součástek, výprodej v butiku WuzziMan, inzerát na vychovatelku.

Inzerát na vychovatelku?

4.
MIRIAM

Obezřetně na nadpis kliknu a ze zvědavosti si inzerát přečtu. Jakmile však dojdu přibližně do poloviny, veškeré zklamání zmizí a já si pečlivě pročítám jednotlivé řádky v domnění, že se mi to určitě musí zdát. Ale ani po tom, co několikrát po sobě zamrkám a štípnu se do paže, se nepletu. Stojí to tam černé na bílém.

Hledáme vhodnou osobu na místo vychovatelky tří dospívajících dcer. Nabízíme plat v závislosti na kvalitě odvedené práce a vstřícné jednání. Ubytování a strava zajištěny. Naopak požadujeme profesionální vystupování, časovou flexibilitu a diskrétnost. Výhodou bude zájem o literaturu a jazyky. Patřičné vzdělání v oboru je výhodou, ovšem ne podmínkou.

Žádáme uchazeče o toto místo, aby co nejdříve zavolali na níže uvedené kontaktní číslo, nebo se dostavili osobně.

Zaměstnavatelkou je Cecilia Shadowerová. Bydlí na Wesley Street 43, sídlo jménem Refuge Mine.

To sídlo má i jméno?

No do háje.

Protočím oči. Nepochybně to budou ty obří domky zbohatlíků, o kterých mi před lety vyprávěla babička těsně před tím, než v mých jedenácti letech zemřela na rakovinu plic. Nemohla jsem se s ní ani rozloučit.

Je to už hodně dávno, minimálně sedm let zpátky, ale stále si na to živě pamatuju. S některými z nich se znala, s Turnerovými. Moc o nich tehdy nemluvila, ale podle výrazu v očích a rtů pevně stisknutých do přísné linky jsem si vyvodila, že přátelé z nich nikdy nebyli.

Zájem o literaturu a jazyky. Myslím, že v tom by nijak výrazný problém nebyl. Pokud něco na tomhle světě zbožňuju, jsou to knihy. Mám ráda vůni nových i těch starých výtisků, z nichž vyzařuje stáří, kvalita a nevyřčený příběh, jenž tiše vyčkává, než někdo otevře jeho stránky. Pokud v rukou držím skutečně dobrou knihu, jsem schopná strávit u ní celý den – pokud mi to samozřejmě dovolí povinnosti a čas.

Na střední škole Johannsona Peregrina jsem začínala s jedním jazykem a mateřštinou. Angličtina nikdy nebyla problém a s němčinou jsem se sžila poměrně rychle, přestože jsem tenhle jazyk zprvu považovala za kostrbatý a na můj vkus příliš tvrdý. Ale časem se všechno srovnalo. Ve druhým ročníku jsem si vybrala francouzštinu a zůstala u ní dodnes, ale na rozdíl od ostatních spolužáků jsem navštěvovala turecký seminář.

Není to moc obvyklý jazyk a domluvím se s ním pravděpodobně jen v Turecku a arabských zemích, ale na první pohled mě uchvátil. Možná před rokem a půl jsem si stěžovala, že ne vše je v turečtině snadné, ale nikdy mi nic nedalo důvod s tím jazykem skoncovat. Je na něm něco kouzelného. Nesmrtelná melodie a rytmus, který pohladí po srdci jako kašmír.

Na doplňkovém studiu se vyučovala angličtina, němčina, francouzština a italština. Semináře tam moc neměly význam a neuplatnily by se. Který profesor by chtěl marnit čas jen se třemi nebo čtyřmi studenty? A ačkoliv mi to mnozí profesoři nabízeli, na italštinu jsem se nikdy nedala.

Usměju se. Ano, s literaturou ani s jazyky by problém nebyl, pokud samozřejmě nečekají, že budu ovládat zrovna italštinu nebo španělštinu. Jenomže i když tahle práce nevypadá jako špatná volba,

nejsem si jistá, jestli bych skutečně dokázala vychovávat tři dospívající dívky. Občas mám dost problémů sama se sebou. Zrovna *teď* mám dost problémů sama se sebou!

Nemám střechu nad hlavou, nemám práci, nemám rodinu a musela jsem odejít ze školy. Jo, tomu se říká ideální adept na vychovávání tří puberťaček. Rozhodně mě nebudou moct používat jako vzor.

Pokud někde získám práci, chci ji dělat co nejlíp. Nemám ráda stížnosti od nadřízených. Nemám ráda pocit, že jsem pod lupou, obnažená a pod dohledem. Proto jsem se jim odjakživa snažila co nejvíc vyhýbat a dařilo se mi to.

Existuje spousta věcí, který servírka může šeredně pokazit.

Vyťukám číslo do mobilu a prakticky už ho zvedám k uchu, ale něco mě zadrží.

Opravdu je to dobrý nápad? Volat? Nebylo by mnohem lepší přijít osobně? Tohle totiž podle všeho není jen nějaká obyčejná práce. Se servírkou a kuchařkou se to nedá ani zdaleka srovnávat. Tahle práce představuje zodpovědnost.

Autobusem pojedeme plus mínus dva dny, což mimo jiné znamená, že až dojedeme do cíle, budu ztuhlá, zpocená, otrávená, unavená, smradlavá a zničená z kožené sedačky, ale za tu dobu se může o práci vychovatelky přihlásit kdokoliv.

Už dnes, právě v tuhle chvíli, může to místo být obsazené.

Další věcí je ubytování. Ta žena píše, že ubytování by bylo zajištěno a s největší pravděpodobností to znamená, že bych s těmi dívkami musela být dvacet čtyři hodin denně v kontaktu. To by mohlo být náročnější, než si právě teď dovedu představit.

Za předpokladu, že by mě – *čistě hypoteticky* – přijali, bych si tedy nemusela dělat starosti s hledáním levného bytu, a ubytování i jídlo by se mi strhávalo z platu. Nejsou to špatný vyhlídky. Možná by teda bylo na místě nechat vše náhodě. Pokud tohle nevyjde, zkusím štěstí jinde.

I kdybych chvíli neměla kde bydlet. Což stejně hrozí, protože pokud mě přijmou, neudělají to ze dne na den. Budu muset nějakou

dobu čekat na výsledek výběrového řízení. Naštěstí po celé Americe existují krizové ubytovny pro teenagery a bezdomovce. Radši tohle než plýtvat další den tady.

Jsou lidi, které už nesmím nikdy potkat. Ani je, ani otce.

Jenže to vzdělání... Co když přijmou někoho, kdo má potřebný vzdělání pro tuhle práci? Budou to boháči, nebudou si chtít najmout mladou holku sotva o pár let starší než jejich děti, která nemá žádný zkušenosti.

S povzdechnutím a pokrčením ramen si opíšu adresu a číslo, vypnu počítač a pečlivě ho napěchuju do krosny. Vleze se dovnitř bez problémů.

V té krosně máš poskládaný celý život, směje se mi ironický hlásek. Jen nad ním mávnu rukou.

Rozhlédnu se kolem sebe. Je zvláštní, jak rychle se situace dokáže obrátit a zastihnout vás nepřipravené. Před měsícem bych neřekla, že odsud budu utíkat. Že opustím ty rozpraskané modré stěny, postel, která při sebemenším pohybu skřípe, otce, jenž se neumí postarat ani sám o sebe, natož o vlastní dceru. Město, kde jsem vyrostla a prožila skoro devatenáct let. Před měsícem bych se tomu od srdce zasmála. Před měsícem bych tohle neudělala.

Ale jak už jsem zjistila, rozhodnutí můžete změnit během mrknutí oka.

Přesunu se do kuchyně. Po pěti minutách se mi podaří rozřezat plechovku s penězi a polovinu v rychlosti hodím do peněženky. Popadnu pár kousků pečiva, několik energetických tyčinek, dvě láhve s minerálkou a prostrčím je mezerou v krosně. Se zaváháním si vezmu jeden z papírů ležících na lednici a s rozvahou na něj naškrábám vzkaz pro svého otce.

Zaplaví mě zvláštní pocit – radost smíšená se smutkem a strachem. S nenávistí.

Už se nevrátím.

Tentokrát to není jen zbožné přání. Je to pravda. Sice děsivá, jenomže to na ní vůbec nic nemění.

Po tom, co za sebou zabouchnu vchodové dveře, si ale opožděně uvědomím, že otci stejně vlastně chybět nebudu. Většinou si mé přítomnosti ani nevšimne. Toho, že z mého pokoje zmizelo pár věcí a dům je podezřele tichý, si všimne, až tu nebude nikdo, kdo by mu připravil večeři nebo zaplatil účty za elektřinu.

A i po tolika letech, kdy jsem to s ním dávno vzdala, to vědomí pořád bolí.

5.
ANDREA

Miluju, když mi volají kvůli zpoždění dodávky zboží. Všechna ta kvanta telefonátů mi fakt po blbým dni zvednou náladu.

„Mělo to dorazit dneska odpoledne, *joder*!“ syčí mi do ucha hlas s těžkopádným španělským přízvukem. „Nedomluvili jsme se na takovým zpoždění!“

„Zpoždění má letadlo, ne naše dodávka,“ upozorním ho pobaveně a zabočím na příjezdovou cestu. Auto si spokojeně pobrukuje. „Pokud si chceš na něco stěžovat, hoď papírek do schránky důvěry, hysterko.“

„*No me jodas*!“ zařve chlapík a já slyším v dálce tříštění skla. „Se mnou si nebudeš hrát. Buď to zboží dostanu ještě dneska, nebo udělám těm dodávkám utrum!“

Poslouchám toho chudáka sotva jedním uchem, když koutkem oka zaznamenám pohyb před bránou. Stín, který nepatří k ostatním stínům. Přimhouřím oči.

„Dobře, kamaráde, tak přeruš dodávky zboží,“ nadhodím tak přeslazeným tónem, že je z toho špatně skoro i mně.

Ticho. Potom se hlas vrátí, o něco váhavější než předtím. „*Přerušit*?“

Uchechtnu se. „Sám jsi to navrhl, nebo ne? Ale jen abys věděl, pokud přerušíš naše dodávky, přestane vám na černý účet chodit poměrně slušná suma peněz, kterou nenajdeš jen tak na ulici – a vzhledem k dohodám, jaký spolu máme, takovou cenovou nabídku nedostaneš všude. Možná by teda nebylo od věci si rozmyslet, jestli

jsi schopný počkat pár hodin, nebo přerušit styky s dodavatelem, kterýho už třeba nenajdeš.“

Další ticho, které se prodlužuje neúměrně tomu, kolik mám času, dokud z něj nakonec nevypadne: „Pár hodin. Počkáme pár hodin.“

Hned vzápětí hovor skončí. Další věc vyřešená.

Zastavím před bránou, vypnu světla a vystoupím z auta. Nevnímám studený vítr, jen stíny srocující se kolem mě. A k tomu jeden další stín, který vyletí zpoza hustých keřů obdivuhodně rychle.

Pod světlem lampy se stín ukáže jako chlap v mých letech, s rozcuchanými černými vlasy a rozlícenýma tmavýma očima, který se na mě vyřítí jako čokl se vzteklinou, a střelhbitě se proti mně ožene golfovou holí.

Prudce se sehnu, využiju jeho roztažených paží a proklouznu za něj. Sotva to udělám, vrazím mu do nekrytých zad takovou herdu, až se s heknutím svalí na dlážděný chodník a zůstane na něm ležet jako placka.

Ani na vteřinu nezaváhám. Během mrknutí oka mu k páteři přitisknu nabitou pistoli, a doslova cítím, jak mu začne tuhnout krev v žilách.

„Takový uvítání nemám zrovna v lásce,“ ucedím laškovně a škubnu s ním tak, aby se pomalu postavil. Nejde to zrovna snadno, vypadá totiž jak hromádka neštěstí. Toho by mi skoro bylo líto zastřelit.

Jen co stojí, třísknu s ním o živý plot a namířím mu hlaveň přímo do obličeje. V jeho očích není prostor pro nic jinýho než strach. Ale sotva si ho můžu líp prohlídnout, dojde mi, jaký dáreček před sebou mám.

„Co sakra chceš? Mám ti ten článek podepsat? Když mi půjčíš svoji krev, tak to i půjde,“ zasměju se.

Muž rozzuřeně zavrčí, ovšem navzdory nenávisti mu oči nepřestávají těkat k hlavni. „Chci zpátky svou dceru. Vím, že ji vy zkurvysyni máte! Vraťte mi ji zpátky!“

Nespokojeně syknu a nakloním hlavu na stranu. Nakonec ho vyhodnotím jako nízké nebezpečí a pistoli skloním dolů. „Víš, já obvykle poslouchám jen rozkazy lidí, kteří mě převyšují. To ty nejsi. Jinak je dávám, Martíne. A nelíbí se mi, když mě někdo neposlouchá. S tím ty máš osobní zkušenost, že? Nenaznačil jsem ti snad, že se nemáš rýpat v mojí rodině?“

„Jste zločinci. Přesně o lidech jako vy by se svět měl dozvědět!“

Pokývám hlavou. „Svět o nás dávno ví. Nenapadlo tě, že tohle je otázka rovnováhy? Překáží ti v něčem naše rodina? Jsme cíleně tvoje překážka?“

„Jste překážka pro slušné lidi,“ odpoví úplně v klidu. Možná je to idiot, ale ta pochybná odvaha není zlá. Kdyby byl co k čemu, dala by se využít v náš prospěch. Nebyl by prvním novinářem, kterého máme pod palcem. Jenže něco mi říká, že tady to tak snadné nebude. A něco mi tohle říkalo už na začátku.

Ne na každýho platí med. Někdy je potřeba bič.

„Přesně tohle jsou myšlenky, který tě dovedly k tomu, že zrovna teď nemáš svou dcerušku. Ani tohle ti nestojí za přehodnocení názoru?“

Gonzáles nevěřícně zakroutí hlavou. „Vy lidi jste fakt neskutečný svině.“

„Proč? Řekl jsem snad, že ji zabiju?“ nadhodím a založím si paže na prsou. Pořád těká očima k místu, kam jsem schoval pistoli. Idiot. Nepotřebuju ji. Aspoň ne na něj. „Tvoje dcera je odklizená na bezpečným místě, kde zůstane do doby, než se přestaneš vrtat v tom, co není tvoje věc. A ty? Věř mi, pokud přijde na lámání chleba a nezbývá jiná možnost, jsi pro mě jenom stopa, která jde zahladit tak snadno, až je to trapný.“

„Pokud se mi něco stane, kolegové budou vědět, kde hledat,“ odsekne s vážným výrazem a já na okamžik znejistím. Jenomže potom si spojím dohromady dostatek teček na to, aby z toho byl obrázek.

„Máš na mysli kolegy, kteří si o tobě už teď myslí, že jsi blázen?“ nadhodím vesele. „Kolegy, kteří se ti vyhýbají obloukem? Nejsi jediný, kdo si dovede zjistit informace. Ale jsi jediný, kdo planě vyhrožuje.“

Gonzáles přimhouří oči. „Moje dcera. Chci zpátky svou dceru.“

„Na tohle už jsem ti odpověděl,“ pohodím rameny, jako kdyby se nechumelilo. „Přestaň slídit kolem naší rodiny a podniků. A my ti vrátíme copatou dcerušku, co ty na to?“

„Chci jen svou dceru,“ sykne znovu.

Nepřestávám ho bedlivě sledovat. Zoufalí lidi jsou schopní zoufalejších věcí, než bychom čekali. Jsou horší než zvířata zahnaná do kouta. Já bych to měl vědět nejlíp. Taky jsem byl kolikrát zahnaný do kouta.

Jenže já měl otce, který mě naučil, jak z něj najít cestu zpátky ven.

„Dýchej, příteli, dýchej. Dostaneš ji zpátky,“ ujistím ho s divokým úsměvem, ze kterého třeští oči ještě víc. „Za čtyřiadvacet hodin. Říkej tomu pojistka. A příště radši piš o předpovědi počasí.“

Gonzáles vykulí oči ještě víc a zůstane tam jen tak stát.

On i já můžeme být rádi, že mi nedal důvod zabít šestiletou holku. Protože problém je, že dítě bych nikdy nezabil. Jenomže to on neví. Když si myslí, že jsem zrůda, je to jednodušší.

Donutím ho postavit se na nohy a vyprovodím ho pryč od našeho domu. Není zrovna při smyslech, když mátožně odchází, ale nepochybuju o tom, že slyší každý moje slovo.

„Měl bys pochopit jednu věc,“ dodám na závěr, když je dvacet metrů ode mě. „Dřív než začneš vyhrožovat policií, možná bys příště mohl zkusit se s námi domluvit. Ze spolupráce s námi jsi mohl mít kvanta výhod. Ty i tvoje rodina. Což je teď samozřejmě mimo možnosti. Ještě jednou zjistím, že strkáš nos do naší rodiny, a najdu si tě. I kdyby ses s tou svojí schoval v podělaným Grónsku.“

Nezastaví se, neodpoví, nezačne křičet ani vyvádět. Jen se dál plouží pryč, golfová hůlka leží zapomenutá na chodníku. Seberu ji ze země a zastrčím ji do jednoho z vysokých keřů.

Možná bych měl něco dělat s tou radostí, kterou mi působí výhrůžky, ale co dodat? Každej je nějak narušenej. Na mně to jenom nejde poznat na první pohled.

Jelikož vím, že otec dneska večer není doma, ale na schůzi představenstva, jen vytáhnu mobil z kapsy a v rychlosti mu napíšu stručnou zprávu.

Problém Gonzáles vyřešen.

O chvíli později vejdu do domu a zamířím přímo ke kuchyni. Dal bych si grilovaný kuřátko.

A whisky.

6.
MIRIAM

Taxík přijede za osm minut. Strašně se mi uleví, že na ledovém vzduchu nemusím čekat déle, protože se bez přestání třesu i navzdory oblečení, které mám na sobě.

Není to zimou listopadového dne. Spíš to bude tím, že mi mrzne srdce, už tak dost polámané.

Vtom se pod kopcem objeví dvě zářivá bílá světla. O chvíli později otřískaný žlutý taxík s číslem nula čtyřicet sedm zastaví na kraji chodníku vysypaném štěrkem.

Vystoupí z něj vysoký urostlý muž tmavé pleti s dlouhou bradkou spletenou do tenkých copánků. Ucho mu zdobí zlatá náušnice, jež vrhá odlesky proti pouličním lampám. Je plešatý a na sobě má černou koženou bundu. I na vzdálenost pěti metrů cítím kouř, ale obrním se proti sebemenší reakci a obezřetně si muže prohlédnu.

Vypadal by nebezpečně, kdyby mu v očích nehrály veselé jiskřičky a neměl na tváři vrásky od smíchu. Jenže dnes jako by nebezpečí vyzařovalo z každého a skrývalo se za každičkým rohem.

Usměje se a pokyne hlavou k úložnému prostoru. „To vy jste volala, že? Kruci, co to melu za nesmysly, nikdo jiný tu přece nestojí! Dáte mi tu krosnu, slečno? Hodím ji do kufru, ať máte na zadním sedadle dost místa."

Při jeho posledních slovech ve mně zatrne a já nevědomky o krok ustoupím. Donutím se uvažovat jasně a nepodléhat panice. Ta slova přece nic neznamenají. Ten muž je *obyčejný taxikář*, který ani neví, kdo jsem, a netuší, kde jsem dnes celý den byla. Má vlastní problémy,

vlastní zaměstnání a vlastní život, o který se musí starat. Je tady, protože jsem si ho objednala. Nic víc. Každý člověk, kterého potkám na ulici, není automaticky zmetek. Jen je třeba být obezřetná pro případ, že by byl.

Nervózně si odkašlu a po dvou neúspěšných pokusech ze sebe nakonec setřesu krosnu. Co nejopatrněji ji podám taxikáři, který ji bez problémů převezme. Hlasité a splašené bušení mého srdce se pomalu uklidňuje.

„Sednete si konečně? Nemám nic proti postávání před autem, ale jestli se na nádraží chcete dostat včas, měla byste nastoupit."

„Aha. Jistě!" vyhrknu a připadá mi, že se usmívám poprvé po hodně dlouhé době. Je to jako věčnost, která je realitě vzdálená a nebezpečně blízká zároveň.

Vnitřek auta je silně cítit kouřem, nepopiratelnou vůní kůže a dost štiplavou pánskou kolínskou, ze které mě začíná svědit nos. Usadím se na pravé sedadlo, zalovím v peněžence a podám taxikáři odpovídající částku za dopravení na autobusové nádraží. Pokud ho překvapuje, že mu platím ještě dřív, než mě vysadí na místě určení, nic nenamítá. Pouze s díky přijme peníze a po otázce, kolik je teď hodin, mi s milým úsměvem odpoví: „Za sedm minut devět, slečno."

Sakra. Mám už jen dvacet sedm minut.

Nakloním se k sedadlu řidiče a usměju se. Snad se netvářím moc křečovitě. Nebo upjatě. Nebo jako po zásahu elektrošokem. „Můžete jet rychleji, prosím? Za dvacet sedm minut mi odjíždí autobus a já ho nutně potřebuju stihnout. Klidně vám připlatím, pane."

Taxikář rozšafně mávne rukou, na níž se zablýskne mohutný stříbrný prsten s vyrytým křížem, a pokrčí rameny. „Už tak jste mi dala dost peněz, slečno. Stačí říct, že pospícháte. Nedělejte si s tím hlavu, budete tam včas."

Pohlédnu z okna. Začíná mě těšit vyhlídka na to, že tyhle polorozpadlé domy, křivé stromy, špinavé uličky a nevrlé, nepříjemné sousedy jednou provždy opustím a už se nikdy nevrátím. Vymažu to ze vzpomínek, budu myslet jen na budoucnost a na to, co mě teprve

v životě čeká. Teď můžu klidně zapomenout na tu dívku, kterou jsem byla. Můžu být úplně někdo jiný!

Zatímco čekáme, až na semaforu naskočí zelená, taxikář otočí hlavu na stranu a mrkne na mě. „Kampak jedete?“

„Pryč,“ odpovím rozhodně a upřu pohled na pouliční stánky, které míjíme. Teprve pak o něco jemněji zalžu: „Do Nashville.“

Taxikář přátelsky pokývá hlavou. Konečně blikne zelená a on se zvládne věnovat řízení i mluvení zároveň.

„Nashville, Nashville. Dobrá volba, slečinko. Dřív jsem tam měl rodinu, ale teď se vodstěhovali do Anglie, nebo někam tam.“

„Aha.“

Prudce zatočí doprava na úzkou potemnělou silnici. Několik dětí na poslední chvíli přeběhne přes cestu a taxikář sykne rozčilením, ale nijak to nekomentuje. Ve Washingtonu musíte být zvyklí na všechno. Snižuje se tak pravděpodobnost, že vás něco šokuje.

„Stěhují se poměrně často. Málokdy zůstanou na stejným místě delší dobu. Vy máte v Nashville taky známý?“

Zamnu si ruce, stále chladné a trochu roztřesené, a zavrtím hlavou. *Proč se mě ptá? Proč se takhle vyptává? Co je mu sakra po tom, jestli mám v nějakým městě známý?*

„Ne. Vlastně ani ne.“

Teprve když to přiznám nahlas, uvědomím si, kolik je v té lži pravdy.

„Aha. No, není nad změnu prostředí.“

Na to už neřeknu nic. Místo toho zírám jako náměsíčná z okna a pomalu mě zaplavuje pocit vzrušení. Opouštím Washington, chystám se osamostatnit a nikdo mě nemůže zastavit a říct, že nemůžu odjet. Nikdo se o mě nezajímá dostatečně na to, aby to udělal. Ale to je dobře. Musím převzít svůj život do vlastních rukou. Udělat z něj něco, na co budu pyšná. Strach z neznáma časem pomine. Vím to.

„A jsme tady!“ zasměje se taxikář tak hlasitě, až sebou cuknu. Auto se zaskřípěním pneumatik zastaví a on rychle oběhne taxík, aby mi mohl otevřít dveře. Asi chce někomu zlepšit den. Proto taxikáři

věnuju milý úsměv, vezmu si od něj krosnu, nahodím si ji na záda a otočím se k autobusovému nádraží.

Stojí tu přinejmenším patnáct autobusů. A jeden z nich mě odveze daleko od tohohle pekla. K novému začátku.

Informace se nacházejí jen pár metrů od místního bufetu. Obří světelné hodiny ukazují čas 21:14.

„Promiňte, paní!“ vykřiknu naléhavě na ženu za přepážkou, která má vlasy spletené do dlouhého francouzského copu a na očích tlusté brýle. Nerudně vzhlédne a zamračí se na mě.

„Co potřebujete?“

Na okamžik se vyděsím při představě, že budou všechna místa rezervovaná, ale snažím se nepanikařit. „Můžete mi říct, který autobus jede dnes večer do Phoenixu? Měl by odjíždět za šest minut.“

Nevrlá žena se na okamžik dva zadívá do počítače, načež mi ještě znechuceněji odpoví: „Číslo 10. Máte jízdenku objednanou, nebo budete platit?“

„Budu platit.“

„Kartou, nebo hotově?“

„Hotově.“

Zaplatím ženě požadovanou částku čtyři sta osmdesát dolarů a převezmu jízdenku s podivným pocitem zadostiučinění. Je zvláštní, jak může něco tak malého představovat lepší budoucnost, které se odteď budu držet jako klíště.

K modročervenému autobusu prakticky doběhnu a najdu si místo u okna. Jakmile začne vibrovat motor a rozjedeme se, tehdy si uvědomím, že už není cesty zpátky. Ale pokud bych se měla rozhodnout podruhé, udělala bych to samé.

Někdo se mě dotýká. Snažím se na něj zakřičet, aby dal ty ruce pryč, ale nejde to. Jako kdybych se ocitla uprostřed obří neprostupné bubliny. Namáhám chodidla, aby se dala do pohybu, ale jsou nepřirozeně ztuhlá a nedokážu je ovládat. Ruce mám jako z rosolu –

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Na křídlech pravdy**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.